Advent - Primer diumenge

Per SantiTH el dl., 25/11/2019 - 17:00

Is 2,1-5
Rm 13,11-14
Mt 24,37-44

La celebració d'avui, que inaugura un nou any litúrgic, empra múltiples imatges per a engrescar-nos, tant a esperar una irrupció espiritual, com a posar-nos en camí. Ens espera durant l'any una experiència de doble cara, passiva i activa. Comprovarem fins on arriba l'amor de Déu que inunda tots els racons de la nostra vida, ni que siguin ben recòndits, i serem convidats a participar en l'exquisida solidaritat divina.

Sant Ignasi recull aquest doble moviment en la petició definitiva del seu llibre d'exercicis: poder reconèixer en tot l'amor tan gran rebut de Déu per a en tot estimar-lo i servir-lo.

Desgranem el fet. Estem davant un repte i una oferta espiritual. L'any litúrgic que proposa l'Església és el record i l'actualització del pla salvador de Déu dut a terme en Jesús de Natzaret. Cada diumenge el poble celebra la resurrecció de Jesús. Ell viu i fa camí amb la comunitat, que creu en el valor definitiu de la seva passió. Ho recordàvem el diumenge passat, l'últim de l'any litúrgic, amb la bellíssima escena del bon lladre. Enfilat a la creu, el bon pastor trobà l'ovella perduda: Aquest vespre estaràs amb mi al Paradís.

Justament al bell mig d'aquest llarg pelegrinatge, que és l'any litúrgic, celebrem la Pasqua, el pas de Jesús ben puntual a l'hora de fundar la Jerusalem celestial. A l'entorn de la celebració pasqual s'organitzen tots els diferents moments de l'any litúrgic, començant per l'Advent, i el seu primer diumenge que és avui.

La litúrgia l'omple d'imatges, començant per la finor i rotunditat d'Isaïes: mai més ningú s'ensinistrarà per la guerra; de les espases en faran relles, i de les llances, falçs. Si ho traduíssim a la nostra esbojarrada carrera d'armament! Quantes escoles, quanta sanitat, quant equilibri ecològic!

Aquesta lliçó de pau s'aprèn a Jerusalem, al cor de la ciutat que resplendeix a la muntanya més alta. Cal anar-hi, entrem en la ruta de l'any litúrgic guiats pel mateix Déu. El salmista en viu l'alegria: anem a la casa del Senyor!.

Sant Pau escrivint el text que hem llegit dirigit als romans pinta dues imatges més. Despertar i vestir-se. Ha esclatat el dia. La salvació és a tocar, el Regne ja és aquí. Proposa un cop més, tal com fa sovint a les seves cartes, que ens revestim de Jesús. Assenyala clarament la pretensió de l'Any litúrgic.

L'evangeli rebla el clau, comparant la vinguda del fill de l'home amb el diluvi. En la comparació se subratllen diversos elements. Primer la distracció del poble. Està adormit, està dispers, està enfangat. Després, la irrupció impensada a l'hora imprevista. En acabat, la globalitat absoluta de la inundació. En el cas de Jesús la collita i tria absoluta de tot. Una tria que discriminarà, fins i tot, entre dos homes o dues dones que estiguin fent la mateixa feina. Però és que hi ha dues maneres d'estar en aquest món. A punt o adormits; llestos en l'amor i servei o enganxats als bens moridors.

En tot cas la litúrgia convida a viure un any espiritual d'espera i compromís.

Per a alguns, aquesta repetició anual se'ls fa avorrida, cíclica, un sant-tornem-hi allà mateix.

Pensem que per l'experiència de la vida, segurament per sort o potser per desgràcia, no és mai el mateix. Ja no som els qui érem l'any anterior. Ni personalment, ni comunitàriament, ni mundialment. Estem a més de sis mil milions de quilòmetres d'on érem el dos de desembre de 2018!

Com diu l'Apocalipsi: Jesús és a la porta i truca. Amén! Vine, Senyor Jesús! Que la gràcia de Jesús sigui amb tothom (Ap 22,20-21).

ETIQUETES
PAU DESPERTAR REVESTIR-SE COMPROMÍS